

ношъ, именемъ Онисіфоръ, оустроєнъ бѣше въ цѣрква та сватѣгѡ да пѣли свѣщѣи те, и да оуправа ламбади те (кандѣли те), лѣкавъ сѣй, фанѣ да крадѣ ѿ цѣрква та свѣщѣи, и ги продаваше тайнѡ. Я сватѣй не можѣ да тѣрпѣ такова зло дѣло да се стрѣва въ негова храмѣ, гѣвѣсе во снѣ Онисіфоръ, и злодѣаніє то мѣ человекѡколѣенѡ обличѣ, рече: врате, Онисіфоре, не ми ѣ оугодно твоє то дѣло, защо крадѣши свѣщѣи, и праѣшишъ тѣщѣта, но ѡставѣсе ѡ това ипокаѣсе, защо за тебе ѣ лошо. Онисіфоръ като станѣ ѡ сѣна, срамѣвашесе, и страшѣваше ѡ своѣ та си рѣкота. Олѣдъ нѣкое брѣме захѣвари мѣченическо то на казаніє, и пакъ фанѣ зліатъ си своѣ обѣчай да крадѣ свѣщѣи. И нѣкой ѡ граждѣне те благочестѣвъ станѣ много ранѡ да иде на цѣрква, и занесе голѣми свѣщѣи, кой то запѣли на грѣбатъ на сватѣго Димітрѣа, и като се помѡли ѡиде си. Я Онисіфоръ ѡиде при свѣщѣи те, прострѣ рѣка та си да ги зѣме, и томъ часъ се чѣ гласъ ѡ грѣба сватѣгѡ, кой то говореше: пакъ ли фанѣ това да стрѣвашъ, съ томъ гласъ падна Онисіфоръ на землѣ та като ѡ грѡмъ, и лежеше като мѣртѡвъ, доклѣ дойдѣ ѣдинъ ѡ клѣрици те, вдигнѣ го. И ѣдва дойдѣ на сѣбеси, и исповѣда предъ сѣчки те грѣхъ своѣ, и пѣрвое во снѣ явлѣніє сватѣгѡ, и второ то явнѡ шѣличѣніє казѣ, и сѣчки те се оуплашихѡ.

Многажды сватѣй Димітаръ ѣ извабалъ градъ своѣ Болѣнь ѡ нашествіѡ варварѡвъ. ѣднѡшъ Яравѣгане те забикѡлиха Болѣнь, дасѣятъ но имаше тогѡва ѣдинъ мѣжъ, именемъ Іалѣстрѣй, онъ ѡиде ношемъ въ цѣрква та на сватѣгѡ великомѣченика Димітрѣа, и мѡлѣшесе прилѣжнѡ Бѡгъ, и стрѣстотѣрпѣ Хрѣтѡвѣ заради сохранѣніє своего града, и быдѣ въ оужасно видѣніє: зацѣто видѣ двѣ юноша свѣтла, блѣзнаха въ храма сватѣгѡ,